

Harminc éve az olvasókért

Szépírói ambícióit is kiélhette

B. Kiss László kedvenc lapjával a kezében

FOTÓ: PESTI TAMÁS

SZÉKESFEHÉRVÁR A tavalyi évben megyei Prima díjjal kitüntetett kollégákkal az elmúlt három évtized élményeiről beszélgettünk.

B. Kiss László magyar-történelem szakos középiskolai tanárként végzett Szegeden, miután egykori gimnáziumi igazgatója azt tanácsolta neki, ne jogi pályára, hanem a bölcsészkarra induljon el. Egyetemistaként kösülhetett bele először az újságírásba a Szegei Egyetem című hetilapnál, ahol a cikkírás mellett egy ideig az irodalmi rovatot is szerkesztette. 1988 és 1989 nyarán már a Fejér Megyei Hírlapban is megjelenhettek írásai nyári munka keretén belül, míg nem 1989. október 23-án elérkezett az első hivatalos munkanapja újságíróként. Laci meg volt győződve róla, hogy a kultúrovatban fog tevékenykedni, mely során kiállításokra jár

A közösségi portálokon ömlesztett tartalmat kapnak az emberek

és könyvekről ír recenziókat. Október 24-én meg is jelent az első cikke a Hírlap hasábjain, mire az akkori főszerkesztő rögtön az irodájába hívta és kérdőre vonta az írás miatt. No nem a minősége, hanem a témája miatt! Ekkor derült ki ugyanis az, amiért Laci a szerződéskötéskor nem kérdezett rá, a főszerkesztő pedig nem említett: a gazdaságrovatba vették fel. Az ifjú tollforgató szinte sokkolt a hír, hiszen bölcsészként merőben távol állt tőle a gazdaság, pláne, mivel 1989–90 nemcsak politikai, de gazdasági rendszerváltást is hozott, ami mindenkit kihívás elé állított. Öten-hatan dolgoztak gazdasági területen, az akkori rovatvezető pedig sokat segített nekik, irányt mutatott, témákkal látta el őket. Az elmúlt harminc évben számos kiváló embert, a gazdasági élet fontos szereplőit ismerhette meg, akikkel máskülönben sosem sodorta volna össze a sors. Emiatt a mai napig nagyon hálás egykori főszerkesztőjének. 2018-ban pedig a sok

munkát megyei Prima díjjal is elismerték. Büszke arra, hogy bölcsészként sikerült a gazdaságban helytállnia.

A Hírlap nem skatulyázta be, témákat tekintve nagy mozgástere volt. Ennek köszönhetően írhatott kedvenceiről, a Fejér megyei kastélyokról, hosszú évekig szerkeszthette az irodalmi rovatot, mely során szépírói ambícióit is kiélhette. Saját életéből merített kalandjait Márton főszereplésével készült tárcanovelláiban vitte papírra. Az évek során rengeteg fiatalal foglalkozott, az újságírósnak keresztül próbálta megszerettetni velük az újságolvasást, így tanári végzettségéhez sem kellett teljesen hűtlennek lennie.

Beszélgetésünk egy pontján kicsit szakmázni kezdünk, én pedig csodálattal hallgatom a hosszú történeteket arról, hogy mennyivel másabb is volt régebben egy újság elkészítése. A 90-es években a zsurnalizmus még sokat őrzött a régi tradícióiból, az úgynevezett kávéházi újságírásból. Az sem volt ritka, hogy órákon keresztül kellett várakozni ahhoz, hogy egyáltalán telefonálni tudjon az ember. Cikkírára is több idő jutott. Számomra ezek a dolgok a technika vezérelte 21. században, ahol már az óvodások zsebében is ott lapul az okostelefon, szinte felfoghatatlanok.

– Nem minden a digitális világ – véli Laci, aki szerint nemcsak az újságírási technikai feltételei változtak meg, hanem az olvasási szokások is. – Sokan évek óta temetik a nyomtatott sajtót, ugyanakkor szeretném úgy gondolni, hogy ennek mindig is meglesz a létjogosultsága és remélem, hogy nem csak a konzervatívizmus mondhatja ezt velem. A közösségi portálokon strukturálatlan, ömlesztett tartalmat kapnak az emberek, míg a nyomtatott sajtóban még mindig él a szervezethez.

Nyár óta írásai eltűntek a Hírlapból, melynek egyszerű oka van: Laci lapszerkesztőként felel azért, hogy az olvasók a lehető legjobb újságot vehessék reggelente a kezükbe. Ennek ellenére vallja: „Újságíró vagyok és az is maradok!”

Elekes Gergő